

Книгата на Даниил — сто и пета

Постепенното отхвърляне на евангелието: от рождението на Христос до убиването с камъни на Стефан

Jeff Pippenger

2024-02-29

В последната статия отбелязахме, че вдъхновението посочва, че юдеите „запечатаха своето отхвърляне“ на евангелието на кръста, а след това отново потвърдиха своето отхвърляне при убиването с камъни на Стефан. Как е възможно това? Разбира се, отхвърлянето на евангелието от придиричливите юдеи в онази история се осъществяваше постепенно. Те вече бяха отминати при Неговото раждане. Периодът от раждането на Христос до убиването с камъни на Стефан илюстрира едно постепенно отхвърляне на евангелието.

„Хората не го знаят, но вестта изпълва небето с ликуване. С по-дълбок и по-нежен интерес светите същества от света на светлината са привлечени към земята. Целият свят е по-сияен поради Неговото присъствие. Над витлеемските хълмове е събрано безчислено множество ангели. Те очакват знака, за да възвестят радостната вест на света. Ако водачите в Израил бяха верни на повереното им, те биха могли да споделят радостта да известят раждането на Исус. Но сега са отминати.“ Копнежът на вековете, 47.

От раждането на Исус до смъртта на Стефан е илюстрирано постепенното отхвърляне на благовестието от древния Израил. Признаването, че отхвърлянето на Христос от страна на юдеите е било постепенно, позволява да се установи „запечатването на тяхното отхвърляне“ както при кръста, когато завесата на храма се раздра, така и при смъртта на Стефан. Раздирането на завесата беше символ, че те вече не са Божият заветен народ, а когато Стефан беше убит с камъни, Стефан видя Исус да стои отдясно на Бога, което в дванадесета глава, първи стих на книгата Даниил е символ на края на изпитателното време. Разрушението на Ерусалим също е символ на края на изпитателното време.

„Възмездие, което щеше да сполети Йерусалим, можеше да бъде отложено само за кратко време; и когато Христовото око се спря върху обречения град, Той видя не само неговото разрушение, но и разрушението на един свят. Той видя, че както Йерусалим бе предаден на унищожение, така и светът ще бъде предаден на своята гибел. Той видя възмездие, което ще бъде стоварено върху Божиите противници. Сцените, които се разиграха при разрушението на Йерусалим, ще се повторят във великия и страшен ден Господен, но по един още по-ужасяващ начин.“ Review and Herald, 7 декември 1897 г.

Само Божията милост възпрепятства Йерусалим да бъде унищожен при кръста.

„В разпъването на Христос от юдеите бе включено разрушението на Ерусалим. Кръвта, пролята на Голгота, бе тежестта, която ги повлече към гибел за този свят и за света, който иде. Така ще бъде и във великия последен ден, когато съдът ще падне върху

отхвърлителите на Божията благодат. Христос, тяхната канара на съблазън, тогава ще им се яви като въздаваща планина. Славата на Неговото лице, която за праведните е живот, за нечестивите ще бъде пояждащ огън. Поради отхвърлената любов, презряната благодат, грешникът ще бъде погубен.“ Копнежът на вековете, 600.

Само Божията милост се забави, така че да не се извърши унищожението на Йерусалим по времето на кръста.

„Почти четиридесет години след като гибелта на Ерусалим бе провъзгласена от Самия Христос, Господ отложи Своите съдби над града и народа. Чудно бе Божието дълготърпение към отхвърлителите на Неговото евангелие и убийците на Неговия Син.“ Великата борба, 27.

При последното Си очистване на храма Исус бе изнесъл предупреждението да се бяга от Ерусалим, когато от Неговите последователи бъде видяна мерзостта на запустението, за която говори пророк Даниил. При първия път, когато Той очисти храма, бе заявил, че юдеите са превърнали дома на Неговия Отец в разбойнически вертеп, но при последния път каза: „вашият дом“ ви се оставя пуст. Още преди кръста, който тъкмо предстоеше, храмът, в който при разпятието завесата щеше да бъде раздрана, вече бе определен като дом на юдеите, а не като Божи дом. Сестра Уайт разглежда кога Христос е направил това заявление, а в хода на своето свидетелство засяга и четиридесетте години на продължена милост.

„Христовите думи към свещениците и началниците: „Ето, домът ви се оставя пуст“ (Матей 23:38), бяха поразили сърцата им с ужас. Те се преструваха на безразлични, но в ума им непрестанно се надигаше въпросът за значението на тези думи. Някаква невидима опасност сякаш ги заплашваше. Възможно ли беше великолепият храм, славата на народа, скоро да се превърне в куп развалини?...“

„Христос даде на Своите ученици знамение за предстоящото разорение на Ерусалим и им каза как да се спасят: „А когато видите Ерусалим, обкръжен от войски, тогава знайте, че запустението му е наближило. Тогава онези, които са в Юдея, нека бягат по планините; и които са сред него, нека излязат вън; а които са по околностите, нека не влизат в него. Защото това са дни на въздаяние, за да се изпълни всичко, което е писано.“ Това предупреждение бе дадено, за да му се обърне внимание четиридесет години по-късно, при разрушаването на Ерусалим. Християните се подчиниха на предупреждението и нито един християнин не загина при падането на града.“ Копнежът на вековете, 628, 630.

Христос бе разпънат на кръст в 31-ва година, а почти четиридесет години по-късно, в 70-та година, Йерусалим бе разрушен след три години и половина обсада. Как би могъл Йерусалим да бъде разрушен при кръста в 31-ва година, ако все още оставаха три години и половина изпитателно време, обозначени като седемдесет седмици в девета глава на Даниил, двадесет и четвърти стих? Как могат да бъдат разрешени тези привидни несъответствия? Най-лесното разрешение е просто да се признае фактът, че когато става дума за края на изпитателното време, представено чрез седемдесетте седмици, то трябва да

бъде разбирано като прогресивно приключване на изпитателното време. Това е вярно, но премахва всяка пророческа конкретност при прилагането на ориентирите на тази история. Ще се опитам да обясня.

Ако Петдесетница представлява предстоящия неделен закон, при който другото стадо във Вавилон е призовано да излезе, защо е било три години и половина след Петдесетница, преди благовестието да отиде при езичниците? Дали смъртта на Христос или смъртта на Стефан е белег за приключването на благодатното време за древния Израил? Ако Лаодикийският адвентизъм престане да бъде църква при предстоящия неделен закон, дали разрушаването на храма през 70-та година е представлявало края на храма на Лаодикийския адвентизъм при неделния закон? Това, което може да изглежда като привидни несъответствия, се разрешава чрез прилагането на „ред след ред“ и когато това прилагане бъде използвано, свидетелството на ориентирите, които определяме, става много ясно и стегнато.

Седмичата, през която Христос потвърди завета, е разделена на два равни периода от по три години и половина. Първите три години и половина започват с кръщението на Христос и завършват с Неговата смърт. Кръщението е символ на Неговата смърт и възкресение, така че началото на този период от три години и половина е тъждествено с края му. През този период Христос представяше благовестието изключително на юдеите. Краят на тези три години и половина бележи началото на следващите три години и половина. Началото на втория период от три години и половина започва със смъртта на Христос, а той завършва със смъртта на Стефан. През този период учениците представяха благовестието изключително на юдеите.

Тези два периода, които са отделни пророчески линии, трябва да бъдат събрани заедно „ред по ред“. И двете начала и завършеци носят белега на Алфа и Омега, защото началната и заключителната история са еднакви. И двата периода по продължителност са еднакви, и делото, което се извършва през всеки период, е еднакво. Христос, Който е Първият и Последният, е също и Създателят на всички неща и в това отношение Той е Създателят на Истината. Еврейската дума за „истина“ е образувана от три еврейски букви. Първата буква, следвана от тринадесетата буква, следвана от последната буква на еврейската азбука, се съчетават, за да образуват еврейската дума за „истина“.

И двата периода от по три години и половина имат Христос като първия и последния, защото Христос е в началото на първия период при Своето кръщение, както е и в края му при Своята смърт в първия период. И Христос е при Своята смърт в началото на втория период, и стои отдясно на Бога в края на втория период. Числото тринадесет е символ на бунт, и в двата периода, независимо дали евангелието е било представяно лично от Христос, или във втория период — от Неговите ученици, заядливите юдеи се бунтуваха против вестта на евангелието.

И двата периода са с една и съща продължителност, носят знака на Алфа и Омега и определят същата евангелска вест. Тези два периода трябва да бъдат събрани заедно

„заповед върху заповед“. Методологията на „заповед върху заповед“ е изпитващата методология на късния дъжд. Тя е методологията на последните дни, а истините, които биват разпознати и утвърдени чрез тази методология в последните дни, са онова, което очиства или пречиства синовете на Левий по време на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди.

Кого ще научи Той на знание? и кого ще направи да разбере учение? Отбитите от млякото и отделените от гърдите. Защото заповед след заповед трябва да има, заповед след заповед; правило след правило, правило след правило; тук малко и там малко. Понеже с заекващи устни и с друг език ще говори Той на този народ. На който каза: Това е покоят, с който можете да дадете покой на уморения; и това е освежаването; но те не искаха да слушат. Но словото Господне беше към тях: заповед след заповед, заповед след заповед; правило след правило, правило след правило; тук малко и там малко; за да отидат и да паднат назад, и да бъдат съкрушени, и уловени в примка, и хванати. Исаия 28:9–13.

Следващият стих в Исаия се обръща към присмивателните мъже, които управляват народа на Йерусалим. За тези присмивателни мъже „покойът и освежението“ (късният дъжд), които те отказаха да „чуят“, са онова, което ги кара да „отидат, и да паднат назад, и да се строшат, и да бъдат уловени в примка, и да бъдат хванати“. Това изпитание им бе представено чрез друг език, защото Илия, Йоан Кръстител и Уилям Милър не бяха обучавани в богословските школи на съответните си исторически периоди. Вестта на късния дъжд, която изпитва лаодикийския адвентизъм, е вестта, която се поражда чрез прилагането на „ред върху ред“.

Когато първите три години и половина от седмицата, през която Христос потвърди завета, се наложат върху вторите три години и половина, намираме пророческа светлина, която изяснява всяко привидно несъответствие, което би могло да възникне в търсеция ум. Седмицата беше времето, когато Вестителят на завета трябваше да потвърди завета, а библейският завет трябва да бъде потвърден с кръв. Кръщението и разпятието на Христос и убиването с камъни на Стефан — всичко това посочва кръвта. И двете линии представят кръвта на завета, и тези линии потвърждават завета.

Когато се съпоставят „ред по ред“, кръщението и разпятието са първият ориентир, а разпятието и убиването с камъни на Стефан са последният ориентир. Когато се съберат в една линия, намираме кръста и заставането на Михаил при смъртта на Стефан като двама свидетели за това, че юдеите подпечатват своето отхвърляне на благовестието. Смъртта на Христос е също и смъртта на Неговия ученик Стефан, което е Пасха, когато двете линии се съчетаят. Три дни по-късно Христос възкръсва като приноса на Първия плод.

Но сега Христос е възкръснал от мъртвите и е станал първият плод на починалите. 1 Коринтяни 15:20.

Между Пасха и празника на Първите плодове на третия ден е началото на празника на Безквасните хлябове. Безквасният хляб не „втасва“, и Христос не възкръсна на втория ден; Той възкръсна на третия ден. В приложението „ред по ред“ Христос и Стефан умират

заедно, но Стефан е възкресен след Христос, защото във възкресението на първите плодове има определен ред.

Но всеки в своя ред: Христос — първият плод; после, при Неговото пришествие — онези, които са Христови. 1 Коринтяни 15:22.

Пролетните празници не могат да бъдат отделени един от друг, защото са пряко свързани помежду си. В този смисъл Петдесетница представлява скоро идващия неделен закон, когато ще има повторение на изливането на Светия Дух и вторият глас от осемнадесетата глава на Откровение тогава ще призове онези, които понастоящем не познават благовестието, да излязат от Вавилон. Думата „Вавилон“ се основава на думата „Вавел“, която означава объркване, защото именно при падението на Вавел Бог смеси езиците, а именно на Петдесетница Бог обръща объркването на езиците, за да занесе благовестието на света. Следователно Петдесетница и неделният закон съвпадат.

На Петдесетница дарът на езиците бе даден на учениците, но тяхната вест тогава все още беше ограничена до юдеите. Когато и двете линии се съберат, Петдесетница настъпва в 34-та година, когато Стефан бе убит с камъни и евангелието тогава бе занесено на онези, които понастоящем не познават евангелието.

Стефан представлява онези, които биват възкресени „при Неговото пришествие“, но които са умрели с Него. Приносът на Първия плод отбелязва възкресението на Христос на третия ден, а също така отбелязва и началото на Празника на седмиците, който е и празникът Петдесетница и който възпоменава даването на Десетте заповеди на Синай.

22 октомври 1844 г. съответства на кръста, защото, наред с други доказателства, сестра Уайт съпоставя разочарованието на учениците след кръста с разочарованието, последвало 22 октомври 1844 г. И кръстът, и 22 октомври 1844 г. предизобразяват скоро идващия неделен закон. Петдесетница също е образ на скоро идващия неделен закон, но Петдесетница настъпи петдесет и два дни след кръста. Кръстът, който бе предобразен чрез Пасхата, въвежда поредица от празници, които възпоменават древните пътища на древния Израил — от нощта, когато ангелът на смъртта отмина Египет, до даването на закона. Макар празниците да притежават свои собствени отличителни белези, те са неразривно свързани помежду си. Следователно е правилно да се приложат всички петдесет и два дни от Пасхата до Петдесетница като един-единствен ориентир.

Поради тази причина кръстът, смъртта на Стефан и Петдесетница всички предизобразяват скоро идващия неделен закон, когато започва прогресивният изпълнителен съд над съвременния Вавилон, тъй като вторият глас от осемнадесетата глава на Откровение започва да призовава другото Божие стадо да излезе от Вавилон. Именно при този ориентир настъпи изпълнителният съд над Ерусалим, макар че Бог в Своята милост отложи действителното разрушение на храма и града с почти четиридесет години след кръста, до 70 година. Разрушението на древния Ерусалим представлява началото на прогресивния изпълнителен съд, който започва в Съединените щати, когато „националното отстъпление е последвано от национална разруха.“

Истината се утвърждава чрез свидетелството на двама, и в двете линии от по три години и половина, в които Христос потвърди завета, намираме двама свидетели за една смърт и възкресение, свързани с историята, която посочва скоро идващия неделен закон. Този неделен закон в Откровение, глава единадесета, е определен като „часът на голямото земетресение“. Този „час“ е пряко свързан с двама свидетели, които дадоха свидетелство в продължение на три години и половина. Тяхното свидетелство завършва с тяхната смърт и възкресение.

Тяхното свидетелство от три години и половина, последвано от тяхната смърт и възкресение, е представено чрез смъртта и възкресението както на Исус, така и на Стефан, защото „ред по ред“ Стефан е представен като възкресен с Христос. В празника на първите плодове бяха представяни два главни приноса.

Едното беше агне без недостатък, а другото — принос от ечемик. Ечемикът представляваше жетвата, която щеше да последва, а агнето представляваше Христос. Христос възкръсна на третия ден, а Стефан представляваше онези, които следват, и ечемикът представляваше жетвата, която щеше да последва. Двамата свидетели в Откровение единадесета глава свидетелстваха три години и половина, след което бяха убити и после възкресени три дни и половина по-късно. Тези двама свидетели бяха предобразени от Христос, Който беше Първият Плод, защото те представляват сто четиридесет и четирите хиляди, които също са първи плодове.

И погледнах, и ето, Агнецът стоеше на планината Сион, и с Него сто четиридесет и четири хиляди, които имаха името на Неговия Отец написано на челата си. И чух глас от небето, като глас на много води и като глас на силен гръм; и чух глас на свирачи, които свиреха на арфите си. И пееха като че ли нова песен пред престола, пред четирите живи същества и старците; и никой не можеше да научи тази песен, освен сто четиридесет и четирите хиляди, които бяха изкупени от земята. Те са онези, които не са се осквернили с жени, защото са девствени. Те са онези, които следват Агнеца, където и да отива. Те бяха изкупени измежду хората като първи плодове за Бога и за Агнеца. И в устата им не се намери лъжа, защото са без недостатък пред Божия престол. Откровение 14:1–5.

Ечемичният принос на празника на първите плодове представляваше жетвата, която предстоеше да последва, и Стефан през 34-та година последва Христовата смърт през 31-ва година, макар че „ред по ред“ те умряха на същата маркировка. Във връзка с приносите на първите плодове Христос беше закланият Агнец, а Стефан беше ечемикът. Според Павел „Христос“ е „първият плод на починалите“, а след това — „после тия, които са Христови, при Неговото пришествие“. Сто четиридесет и четирите хиляди са първи плодове и те са онези, „които следват Агнето, където и да отиде То“.

В „часа“ на „голямото земетресение“ от единадесета глава на Откровение двамата свидетели, които са пророкували три години и половина, само за да бъдат убити и да лежат по улиците три дни и половина, биват възкресени. Те са онези, които са представени чрез Стефан, който в пророчески смисъл бе възкресен с Исус, но и след Исус. Следователно те биват възкресени „три дни и половина“ след като са убити от звяра, който възлезе от

бездънната яма. В същия „час“, в който биват възкресени, те се възнасят на небето като знаме. Процесът на тяхното възкресение и възнесение е внимателно изложен в Божието пророческо Слово и включва това, че те са били предобразени чрез буквалната смърт на Стефан, като по този начин представляват една духовна смърт, осъществена върху двамата свидетели, когато те биват преобразени от лаодикийското движение на третия ангел в филаделфийското движение на третия ангел.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Едно нещо е сигурно: онези адвентисти от седмия ден, които заемат своето място под знамето на Сатана, най-напред ще се откажат от вярата си в предупрежденията и избличенията, съдържащи се в Свидетелствата на Божия Дух.

„Призивът към по-голямо посвещение и по-свято служене се отправя и ще продължи да се отправя. Някои, които сега изговарят внушенията на Сатана, ще дойдат на себе си. Има хора на важни доверени постове, които не разбират истината за настоящото време. На тях трябва да бъде предадена вестта. Ако я приемат, Христос ще ги приеме и ще ги направи съработници с Него. Но ако откажат да чуят вестта, ще застанат под черното знаме на Княза на тъмнината.“

„Наредено ми е да кажа, че скъпоценната истина за това време се открива все по-ясно и по-ясно на човешките умове. В особен смисъл мъже и жени трябва да ядат плътта на Христос и да пият Неговата кръв. Ще има развитие на разбирането, защото истината е способна на постоянно разширяване. Божественият Първоизточник на истината ще влиза в по-близко и все по-близко общение с онези, които продължават да Го познават. Когато Божият народ приема Неговото слово като небесния хляб, той ще знае, че излизанията Му са приготвени като утринта. Те ще приемат духовна сила, както тялото приема физическа сила, когато се яде храна.

„Ние не разбираме и наполовина плана на Господа, когато извежда израилевите чада от египетското робство и ги води през пустинята към Ханаан.

„Когато събираме Божествените лъчи, сияещи от евангелието, ще придобием по-ясно разбиране за юдейската наредба и по-дълбока признателност към нейните важни истини. Нашето изследване на истината все още е непълно. Събрали сме само няколко лъча светлина. Онези, които не са всекидневни изучаващи Словото, няма да разрешат проблемите на юдейската наредба. Те няма да разберат истините, преподавани чрез храмовото служене. Делото Божие е възпрепятствано от светско разбиране на Неговия велик план. Бъдещият живот ще разкрие значението на законите, които Христос, обвит в облачния стълб, даде на Своя народ.“ Spalding and Magan, 305, 306.